

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Η εξιστορίσιον του χτες της παροικίας κι οι αναμνήσεις, τα βιώματά μας από το χτες δεν τελειώνουν. Σε τούτη την πόλη που ήρθαμε παιδιά... που τόσα χρόνια πέρασα και άσπρισα και γέρασα... κάπως έτσι δεν το λέει ο Καβάφης;

Εζησα μια εμπειρία συγκινητική το περασμένο χρονικόν, στον Εσπερινό της Αγίας Ευφημίας. Είχα χρόνια να πάω στο Μπάνκοτάουν. Πήγαινα όταν δούλευα να εξηγήσω το σύστημα υγείας στις ομάδες, ήταν καινούριο τότε το Μέντιμπάνκ, επί Γουίτλαμ, μια φορά κι έναν καιρό. Η δουλειά μου ήταν Σύνδεσμος με τις Εθνικόπτες. Μπορείς να με φανταστείς να μιλάω σε συγκεντρώσεις Κινέζων και Λιβανέζων και άλλων, με διερμηνέα βέβαια. Εμπειρίες από τη ζωή. Πήγαινα βέβαια πιο πολύ και στις ελληνικές ομάδες. Και ήταν πολλές, κάθε εκκλησία είχε την ομάδα της μια φορά την εβδομάδα, κάπου 25 είχε το Κέντρο Προνοιας. Τό Μπάνκοτάουν είχε μεγάλη ομάδα, όπως Κίνγκσφορ, Λίβερπουλ, Μάρικβιλ και άλλες ενορίες. Τώρα πόσο εξηγούσα το σύστημα υγείας, άστα!!! Με τους δικούς μας είχαμε άλλα θέματα... Από συντάξεις μέχρι λαογραφία ελληνική! Στο Μπάνκοτάουν πήγαινα συχνά και μια φορά πάρα και τη μπέρα μου, που είχε έρθει για λίγους μήνες, μαζί μου. Πόσο με συγκίνησε η ανάμνηση!

Όπως με συγκίνησε και η ανάπτυξη του περιβάλλοντος, του ναού και του Κολεγίου! Τότε ήταν όλα "εν τη γεννέστο". Και ο Θεοφίλου, ο ακούραστος Πρόεδρος, νέος και τόσο ενεργητικός. Και τώρα ήταν εκεί, δραστήριος κι αγέραστος κι ας του έχουν πέσει και κείνου τα μαλλιά!

Πόσα έχει κάνει αυτός ο άνθρωπος για αυτή την κυψέλη! Μια κυψέλη το όλο συγκρότημα, εκκλησία και σχολείο. Και πόσοι του συμπαραστάθηκαν και δούλεψαν για να γίνει αυτή η κυψέλη αγάπης και παιδείας. Ο πάτερ Μιχαήλ για χρόνια αφοσιωμένος στο καθήκον, οι εκπαιδευτικοί, οι παρατρεχόμενοι με προσωπική δουλειά και προσφορά. Και εκείνες οι διακόνουσες, οι κυρίες της φιλοπτώχου! Πόσα έχουν προσφέρει και οι τωρινές κι αυτές που πέρασαν!

Γιώργο, είναι για να συνειδηποποιούμε ότι σαν Αργοναύτες που φύγαμε δεν το αρπάξαμε, το δημιουργήσαμε το χρυσόμαλλο δέρας. Χτίσαμε και στεριώσαμε την ελληνική παρουσία, την ελληνική ζωή, τη δική μας ζωή "εις την ξένην". Δημιουργήσαμε κάτι ωραίο και αξιοθαύμαστο. Εμείς οι απλοϊκοί, οι μεροκαματιάρπδες, οι χωρίς διπλωματικά και οικονομικά εφόδια. "... με χέρια ροζιασμένα, κουρασμένα - εκτίσανε κι εστίσαν τραγουδώντας - μνημεία και ξωκλήσια στην Ιδέα..."

Έτσι για να λέμε καμιά φορά και τα καλά μας. Γιατί γκρινιάζουμε, π' ανάθεμά μας. Κι από τη ζωή δεν βλέπουμε παρά μονάχα βάσανα και πίκρες.

Στοχάσου

Τις χαρές που ζήσαμε,
τις χαρές ου δώσαμε,
τη χάρη την τρανή
της παρουσίας μας.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Λοιπό, καλέ φίλε, ανέφερες τον Καβάφη, αλλά δεν ξέρεις ότι ήμουν γείτονάς του. Είχε πεθάνει, βέ-

βαια, αλλά το μπαλκόνι μας στην Αλεξάνδρεια ήταν απέναντι στην πίσω μέρος του διαμερίσματός του. Απλά μια λεπτομέρεια από το δικό μου χθες, χωρίς καμία σημασία. Χαίρουμαι που αναφέρθηκες στην Ενορία Κοινότητα Μπανκοτάουν και την Αγία Ευφημία, γιατί μαζί απολαύσαμε τη ζεστή φιλοξενία που μάς πρόσφερε ο πρόεδρός της, Παναγιώτης Θεοφίλου και το συμβούλιό του.

Για το έργο του Παναγιώτη Θεοφίλου και της Ενορίας Κοινότητας Μπανκοτάουν έχει γράψει πολλά η εφημερίδα μας επειδή είναι ομολογουμένως μεγάλο και πολύ εντυπωσιακό, με εκκλησία, αίθουσα εκδηλώσεων και προπαντός το Κολλέγιο με υπερσύγχρονο εξοπλισμό, όλα ξεχρεωμένα.

Σε θυμάμαι και σαν σύνδεσμο του Μέντικερ με τις εθνότητες, γιατί ήσουν πολύ δραστήριος και είχες αποκτήσει καλή φήμη, αλλά δεν λέω περισσότερα γιατί ο κόσμος ξέρει ποιός είσαι και σε υποδέχονται με αγάπη, όπου σταθείς και όπου βρεθείς, όπως έγινε την περασμένη Παρασκευή στην Αγία Ευφημία.

Γεγονός είναι, Γρηγόρη, ότι σαν ομογένεια φτιάχαμε πολλά και μεγάλα έργα για τα οποία μάς θαυμάζουν οι ξένοι και πρέπει να είμαστε υπερήφανοι, αλλά νομίως ότι δεν πρέπει να γενικεύουμε γιατί αυτά τα μεγάλα έργα έγιναν κυρίως από την Αρχιεπισκοπή με τους φορείς της και τις Κοινότητες. Η Αρχιεπισκοπή πρωτοστατεί στα μεγάλα έργα επειδή έχει την κατάλληλη οργάνωση, έχει σχέδια και χρονοδιάγραμμα, αλλά και π δομή της είναι τέτοια που της επιτρέπει να αναπτύσσεται χωρίς χρονοβόρες διαδικασίες. Αγοράζει, ας πούμε,

κάποιος φορέας της ένα οικόπεδο και στο πι και φι κτίζει ένα μεγάλο οικοδόμημα, ενώ άλλοι φορείς, δεν λέμε ονόματα, μπορεί να το κουβεντιάζουν χρόνια και χρόνια μέχρι να γίνει πραγματικότητα.

Γ' αυτό ποτεύω και το έχω γράψει εκατοντάδες φορές, πως αν είμασταν ενωμένοι και συντονισμένοι θα χρησιμοποιούσαμε τον τεράστιο πλούτο των σωματείων μας για να κάνουμε πραγματικά θαύματα και όχι μόνο σε τούβλα και τοιμέντο, ενώ αυτή την περίοδο εκτός από τους φορείς της Αρχιεπισκοπής και ίσως την Κοινότητα στο εγγύς μέλλον δεν υπάρχει κανένα άλλο σχέδιο ανάπτυξης στην παροικία μας. Πάντως, σαν μέλος της ομογένειας τα τελευταία 57 χρόνια μπορώ να πω ότι είναι σχεδόν απίστευτα τα επιτεύγματά μας, κυρίως από μεροκαματιάρπδες και μικροεπιχειρηματίες στις δεκαετίες του '60, '70 και '80, τότε που υπήρχε ο ενθουσιασμός της πρώτης μεταναστευτικής γενιάς που πρόσφερε χρήμα και ιδρώτα για την ενορία, για το γηροκομείο, για το σχολείο για το σπίτι του σωματείου, αλλά και για να βοηθήσει το χωρίο στην πατρίδα.

Τώρα γίναμε πιο κοσμικοί και τα θέλουμε όλα έτοιμα, αν και οι κυρίες της Φιλοπτώχου, όπως εξακριβώσαμε στην Αγία Ευφημία, συνεχίζουν την παράδοση, προσφέροντας προσωπική εργασία και το κάνουν με τόση υπερηφάνεια, με τόση ευπρέπεια και ευγένεια που σε κάνει να νιώθεις ένοχος.